

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 610/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић - Момировић и Марине Говедарице, чланова већа, у парници тужиле Е.Б., из З., чији је пуномоћник В.А., адвокат из З., против туженог А.-д. ДОО из З., чији је пуномоћник Ј.М., адвокат из З., ради поништаја отказа уговора о раду, утврђења радног односа на неодређено време и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1329/14 од 20.10.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1329/14 од 20.10.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 189/13 од 12.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду од 24.05.2013. године, да се утврди да је радни однос тужиле из радног односа на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, да се тужени обавезе да тужилу врати на рад и распореди је на радно место продавца, продаја репроматеријала за пољопривреду, у малопродајном објекту у М., као неоснован. Ставом другим изреке, тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове спора у износу од 99.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1329/14 од 20.10.2014. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиле и преиначена је првостепена пресуда тако што је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду од 24.05.2013. године, утврђено је да је радни однос тужиле код туженог постао радни однос на неодређено време и тужени је обавезан да тужилу врати на рад, док је у преосталом делу жалба тужиле одбијена, а првостепена пресуда је потврђена за одбијајући део тужбеног захтева који се односи на распоређивање на радно место продавца, продаја репроматеријала за пољопривреду у малопродајном објекту у М.. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима, тако што је тужени обавезан да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 106.500,00 динара. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а наводима ревизије се не указује на другу битну повреду одредаба парничног поступка, која је законом предвиђена као разлог за изјављивање ревизије.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилца је са туженим, као послодавцем, sukcesивно закључила четири уговора о раду на одређено време, на радном месту продавца у малопродајном објекту у пољопривредној апотеци у М., и то први уговор на период од 02.04.2012. године до 01.07.2012. године, други уговор од 02.07.2012. године до 01.10.2012. године, трећи уговор од 02.10.2012. године до 02.01.2013. године и четврти уговор од 03.01.2013. године до 15.05.2013. године. Тужилца је у малопродајном објекту у пољопривредној апотеци у М. радила као једини продавац. У периоду од 30.04.2013. године до 14.05.2013. године, тужилца је била на боловању, а туженом се обратила 13.05.2013. године писаним путем, са захтевом да јој се одобри коришћење годишњег одмора. Тужилца је 16.05.2013. године отишла на посао када јој је непосредни руководиоца телефоном рекао да иде кући, јер тужени отвара другу продавницу, те да ће јој накнадно јавити када ће радити инвентар. Дана 21.05.2013. године тужилцу је позвао непосредни руководиоца да дође у продавницу, ради инвентара, када је тужилца вратила кључеве од продавнице и тад јој је уручено решење о коришћењу годишњег одмора у периоду од 16.05.2013. године до 24.05.2013. године. Тужени је дана 24.05.2013. године донео решење о отказу уговора о раду тужилци, према којем тужилци престаје радни однос истеком уговора о раду и то 24.05.2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев да утврди да је радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, као и да поништи решење о отказу уговора о раду, налазећи да у конкретном случају нису испуњени законски услови из члана 37. став 4. Закона о раду, јер након истека рока за који је заснован последњи уговор о раду – 15.05.2013. године, тужилца није радила, већ је од 16.05.2013. године била на коришћењу годишњег одмора. Како је одбијен захтев за поништај решења о отказу одбијен је и део тужбеног захтева који се односи на враћање на рад и распоређивање тужилце на одређено радно место.

Апелациони суд у Београду је преиначио наведену првостепену пресуду, осим у делу који се односи на распоређивање на одређено радно место, у ком делу је првостепена пресуда потврђена, и то тако што је поништио решење о отказу од 24.05.2013. године и утврдио да је радни однос тужилце на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време код туженог, јер је од датума закључења првог уговора о раду на одређено време (02.04.2012. године), па до истека последњег уговора о раду (15.05.2013. године) прошло више од 12 месеци.

Сходно одредби члана 37. став 1. радни однос се заснива на време чије је трајање унапред одређено, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Према ставу 4. истог члана, ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд утврдио да је у конкретном случају радни однос тужиље прерастао у радни однос на неодређено време, сходно одредби члана 37. став 4. Закона о раду. При томе, правилно је другостепени суд оценио да није од утицаја чињеница да тужиља после истека последњег уговора о раду није радила најмање пет радних дана, јер је истек рока, односно периода од 12 месеци, који је законом предвиђен као најдужи период рада на одређено време, наступио пре истека последњег уговора. Имајући у виду наведено, те да је тужиља све уговоре сукцесивно закључивала са туженим за обављање истих послова, сви уговори се посматрају као један, код истог послодавца, без прекида и рок од пет дана се рачуна од истека 12 месеци рада, што значи да је услов за преображај радног односа из одређеног на неодређено радно време наступио пре 15.05.2013. године када је истекао последњи уговор о раду који је тужиља закључила са туженим. Имајући у виду наведено, овај суд налази да се наводима ревизије неосновано указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Из изнетих разлога, правилна је и одлука другостепеног суда којим је поништено решење о отказу и у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду и тужиља враћена на рад код туженог.

На основу изнетог, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Како је ревизија одбијена као неоснована, тужени нема право на накнаду трошкова жалбеног поступка у смислу одредби члана 153. став 1. ЗПП, због чега је на основу члана 165. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**